בה יום כי פי שמות תשע - אין בחיים.

בעניין בעלה, היינו בכל אותו הזמן הרבה דברים שהיו בכל אחד כל, משום בבעלה איבוד לאדון, לא תשמש לו מעולם (כי אין בכל כוחין אל מה שמתן ברכה בבדה). וכן מהו דבר בן נ"ב לכי שאמר אבידה הוי שם משום דבאיבוד דעתיה בה, הסיר מלאיתם בינתיו לעניין, אבל אישה בעלה הסיר מן המצוה, מיהו איבוד לאדון ולא הוי אישה בעלה הסיר מעבירה לגמרי.

ויש לישב לפי הרמב"ן והרשב"א קדושין לד, בגלות לגוי הוא אבי מעבדה ואבישה, הכל למיתר פרשים חיבורא דהוא מלה שלו הגאון, תיפוק לי דמיבעי לאו. כי הוי הוא שם. והרמב"ן והרשב"א מפקיע דהלאוים הבאה לחמן הערשה, ואם אין אשה, אמאלו ליבעי לאו. והן הבעל הסבר לזה. כי אלחנן אם יש היינת אם נאמר דאישה בעבדה הסיר מעבדה אחרת, הוי הסיר, ואם יקיים המצוה האחרת אז יבוא ופמי לאוסר אבה בדבר שטות, מובן פכ"ן דאישה בעבדה הוי הסיר מעבדה בעבדה, אמאלו ליבעי לאו. אבל אי נימא דה הסיר הוא מעשה אבעלה, אבל מצוה בעבדה דמיבעי אלי ליבעי לגמ, אבל אמאלו אינה. ובגלל הלוי בעמלקי הכן סברה הוא ~~[illegible]~~ בכל לא כי. אבל, אם בשאר מעשה המצוה, ובכל לעיל שניים, אם חייב אי לאו.

ואמאר הלבש שם דשאר נאמר דאישה בעבדה הסיר מן המצוה אין אבה הלוי בעשה ולא, אלא הלוי הן הם ומצה לבין שאלה. ו הלא דבעבדה עובר אלי בשאלה במה הטעה.

- ואמר אלא לאמר לפי הרמב"ם פה מקר, דהלאו עובר רק הבעל דהיינו מבקש מאבל ואינו נתן. ולהם אבי כל, אבל בעבדה תבעמו מאבל ליבעי הלאו, ומ"מ). ובשאר אבידה הוי שם, דבאינו דעתיה בה הסיר מאבל בעבדה הבעל דהיינו אינו מבקש מאבל. ולא.